

Глава 1

Лондон, Англия, 1818 година

Ловецът на крадци¹ Джаспър Бонд бе свикнал да води служебните си преговори на необикновени места, но днес за първи път имаше среща в църква. Някои от клиентите му се чувстваха в свои води в бърлогите, които той и съратниците му обитаваха. На други им беше най-комфортно в двореца. Но този потенциален клиент навярно беше изключително набобен, защото бе избрал да се срещнат в „Сейнт Джордж“. Храмът се възприемаше като безопасен терен, което подсказва на Джаспър, че клиентът не е свикнал да общува с лица със съмнителен морал. Това не му пречеше. В този случай очакваше да му заплатят добре и да го държат на разстояние – от такива ангажименти бе най-доволен.

¹ Ловец на крадци е професия, възникнала в Англия през XVII век, подобна на частните детективи и ловците на глави. До XIX век в страната нямало организирана професионална полиция и хората търсели ловците на крадци, за да им помагат за залавянето на дребни престъпници. – б. пр.

Силвия Дей

Докато слизаше от каретата си, Джаспър спря, за да се наслади на впечатляващата архитектура на входа на храма, обрамчен от коринтски колони. От зданието се носеха приглушени песнопения в красив противовес на нервните подвиквания на фойтонджиите и тропота на конски копита зад гърба му. Ловецът на крадци приземи с тупване бастуна си върху уличните камъни и небрежно обгърна с облечената си в ръкавица длан дръжката с форма на орлова глава. С шапка в другата си ръка, Джаспър отпрати кочияша с махване.

Днешната среща бе уредена от мистър Томас Линд, който можеше да се мери с Джаспър по самоувереност и умения в занаята. Причините бяха много, но най-важната бе, че именно той бе наставник на младия мъж в професията му. Джаспър никога не би посмял да се нарече „благоденствен“, но все пак спазваше етичния кодекс, на който го бе научил Линд – да помага на онези, които наистина се нуждаят. За разлика от много други ловци на крадци младият мъж не изнудваше никого за пари в замяна на протекция. Не крадеше стока с едната си ръка, за да я върне после с другата срещу заплащане. Просто откриваше изгубени вещи и закриляше хора, които търсят сигурност. Така че не можеше да си обясни защо Линд би му прехвърлил този ангажимент. Принципите, които и двамата следваха, трябваше да гарантират, че всеки би бил еднакво подходящ за работата.

Тъй като беше прекомерно любопитен и се увличаше от загадки и мистерии, Джаспър бе заинтригуван от мотивите на Линд да се откаже от задачата. Освен това мястото на срещата предполагаше лично явяване, а това не бе типично за Джаспър. Младият ловец на крадци предпочиташе да работи с доверени лица, което му помагаше да запази анонимност, а това бе от полза за някои от личните му планове.

Изкачи се по стълбите и влезе в „Сейнт Джордж“, като поспря, за да попие вълната от звуци, която го заля. В далечния край на църквата, отдясно на олтара, се извисяваше покритият с навес амвон, а отляво се виждаше двоен аналой. Редиците пейки пустееха. Само гласовете на хористите изпълваха пространството и се издигаха в прослава на бог.

ГОРДОСТ И НАСЛАЖДЕНИЕ

Джаспър извади джобния си часовник и го погледна. Присигнал бе навреме. Смяташе, че заради професията му е изключително полезно да е точен до секундата. Насочи се към стълбището, по него щеше да се изкачи до десния балкон, където клиентът трябваше да го очаква.

Когато стигна до площадката, спря. Немирни кичури бяла коса, които сякаш устояваха на земното притегляне, приковаха погледа му. Безполезно пристегнатата черна лента не успяваше да укроти буйната грива и тя стърчеше в рошава накривена опашка. Докато Джаспър го наблюдаваше, клетият притежател на ужасната коафюра посегна към главата си и се почеса, с което още повече развали прическата си.

Ловецът на крадци бе толкова смаян от това косище, че му отне известно време да забележи дребната фигура, която седеше наблизко. Но щом спря поглед върху нея, не можа да го откъсне повече. За разлика от придружителя си дамата бе надарена с лъскави букли в толкова рядко срещан червеникаворус нюанс, че изглеждаше поразително. Жената и господинът с нея бяха единствените хора на балкона, но нито един от тях не излъчваше напрежение или нетърпение – не личеше да очакват определено събитие или личност. По-скоро съсредоточено наблюдаваха хористите на долния етаж.

Къде беше човекът, с когото Джаспър имаше среща?

Усетила погледа му върху себе си, жената извърна глава и срещна тежкия взор на Джаспър. Беше привлекателна. Не колкото забележителната си коса, но все пак беше приятна. Гледаше го с дълбоки сини очи изпод гъсти мигли. Носът ѝ издаваше решителност, а скулите ѝ бяха високи. Когато прехапа долната си устна, се показаха равните ѝ бели зъби, а щом се нацупи, на бузата ѝ се откри малка трапчинка. Лицето ѝ бе по-скоро очарователно, отколкото красиво, но на него ясно се изписа неодобрение при вида на Джаспър.

– Мистър Бонд – заяви тя след кратка пауза, – не ви чух да се приближавате.

Причината можеше да е в песнопенията на хора. Но всъщност истината бе, че той се движеше безшумно. Отдавна бе усвоил това умение. То бе спасило живота му преди много време и през последните години често го измъкваше от опасности.

Силвия Дей

Дамата се изправи, пристъпи самоуверено към Джаспър и решително протегна ръка. Като по команда хористите спряха да пеят и във внезапно настъпилата тишина жената изрече ясно:

– Аз съм Елайза Мартин.

Гласът ѝ го изненада. Беше лек като летен бриз, но със стоманени нишки. Звукът отекна и понесе въображението му в посока, в която не бе добре да отива.

Джаспър премести бастуна в другата си ръка и отвърна на поздрава:

– Мис Мартин.

– Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем. И все пак вие сте точно такъв, какъвто се опасявах, че ще бъдете.

– О? – Стреснат от прямотата ѝ, той бе още по-заинтригуван. – В какъв смисъл?

– Във всеки възможен смисъл, сър. Свързах се с мистър Линд, защото ми е необходим точно определен човек. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но вие не сте този човек.

– Ако нямате нищо против, бихте ли обяснили?

– Причините са твърде многобройни – изрече тя.

– Човек като мен търси предсказуемост у другите, но се бои самият той да е предвидим. Тъй като заявихте, че съм въплъщение на всичко онова, което НЕ търсите, се чувствам длъжен да помоля да изброите критериите, на които основавате преценката си.

Дамата сякаш се замисли за момент върху думите му. В краткия ѝ миг на самовглъбяване Джаспър усети същото, което инстинктът му бе подсказал от пръв поглед: Елайза Мартин бе силно развълнувана от присъствието му. При вида му напълно несъзнателно сетивата ѝ бяха реагирали по същия начин, по който и неговите бяха откликнали на нея. Сега фините ѝ ноздри се разшириха, дишането ѝ се ускори, тялото ѝ се олюля под напора на вълнението. Мис Мартин бе като сърна, която усеща близостта на ловеца.

– Да – заяви младата жена с едва доловима дрезгавина в гласа, – сигурно сте прав.

– Разбира се, че съм. Никога не лъжа клиентите си.

ГОРДОСТ И НАСЛАЖДЕНИЕ

Също така никога не си лягаше с тях, но това скоро щеше да се промени.

– Не съм ви наела – припомни му тя, – така че не съм ви клиент.

Мъжът с ужасната прическа се намеси:

– Елайза, омъжвай се за Монтагу и да приключваме с този фарс.

Когато чу името, Джаспър разбра защо му възложиха тази задача и колко малка беше вероятността Елайза Мартин да го отпрати, без да го наеме.

– Не понасям заплахи, милорд – отсеке жената.

– Тогава покани мистър Бонд да седне.

– Не е необходимо – рече Джаспър, заобиколи дамата и седна на пейката зад нея и придружителя ѝ.

– Мистър Бонд – въздъхна примирено мис Мартин. – Милорд, позволете ми да ви представя мистър Джаспър Бонд. Мистър Бонд, това е чичо ми, граф Мелвил.

– Лорд Мелвил – леко кимна Джаспър в поздрав. Чувал бе за графа и знаеше, че е глава на фамилията Тремейн, която бе известна с ексцентричността си. – Вярвам, че ще се убедите в моите способности да се справя с всяка задача, която изисква намесата на ловец на крадци.

Мис Мартин присви сините си очи и безмълвно го укори за опита му да я прескочи.

– Сър, убедена съм, че сте подходящ при всяка друга ситуация – каза тя. – Въпреки това...

– Кои са многобройните причини? – прекъсна я той, за да я върне на предишната тема. Не обичаше неизяснени въпроси.

– Твърде настоятелен сте – изрече дамата, докато все още стоеше права, сякаш готова да го отпрати всеки момент.

– Това е отлично качество в моята професия.

– Така е, но не компенсира останалото.

– Кое е „останалото“?

Графът местеше поглед от единия на другия събеседник. Жената поклати глава:

– Не може ли просто да спрем дотук, мистър Бонд?

Силвия Дей

– Предпочитам да не го правим – каза Джаспър и сложи шапката си на пейката. – Винаги съм се гордял със способността си да се справям с всяка ситуация, в която попадам. Как ще предлагам образцови услуги, ако вече не мога да се похваля с такава успеваемост?

– Напротив, сър – възрази мис Мартин, – не съм казала, че сте негоден за професията си като цяло, а само за конкретната ситуация...

– Която е...?

– Деликатна.

– Не мога да ви помогна, ако ме държите в неведение относно подробностите – изтъкна Джаспър.

– Не желая помощта ви, мистър Бонд. Не разбирате ли?

– Но вие нищо не обяснихте. Мистър Линд е преценил, че съм подходящ, и вие сте се доверила на неговата преценка, за да ме поканите на тази среща.

Джаспър смяташе да се отплати щедро на Линд за тази препоръка. Отдавна не бе усещал толкова силен интерес към нещо друго, освен към собствената си жажда за мъст.

– Мистър Линд няма същите съображения като мен.

– Които са...?

– Сър, играете си с търпението ми.

Елайза Мартин бе очарователна. В очите ѝ блестяха гневни пламъци, тя потропваше с десния си крак и едва успяваше да удържи свитите си юмруци. Тази резервираност му изглеждаше безкрайно привлекателна. Какво трябваше да направи, за да се пропука нейната маска на приличие и да види жената пред себе си напълно невъздържана? Нямахше търпение да разбере.

– Ще ви заплатя за времето, което ви отнех днес – каза тя, – за да не сте на загуба. Не е необходимо да продължаваме този спор.

– Мис Мартин, навярно не ви е минала през ума вероятността, че мога да поверя на някого от моя екип да ви придружава. При все това ще е необходимо да се запозная със ситуацията, за да преценя чии умения биха отговаряли най-точно на изискванията ви.